

naturlig Ret for hende at forlange, at hendes Børn, som følge med hende, ogsaa skulle optage hendes Familienavn. Dette kan være en Krænkelser af deres Ret. Det forekommer mig, at det er det, men det kan endogsaa være en ligefrem Krænkelser af deres økonomiske Ret (*Justitsministeren* [Goos]: Nej!). Jo, det kan det udmærket godt. En Dame f. Eks., som har været gift med en Mand, som henhører til den danske Adel, er bleven skilt fra ham og har Døtrene hos sig. Disse Døtre kan han, selv om de ere hendes Forældremyndighed undergivne, indskrive i Vallø, Vemmetofte eller andre adelige Klostre. Men det er ikke sikkert, han vedblivende kan gøre det, hvis de gaa ud af Familien ved at forandre Navn (*Justitsministeren*: Jo!). Det er ikke saa sikkert. Det kan være den højtærede Minister har Ret. Men det vil ikke være afhængig af Justitsministeriet, men af vedkommende Klosters Bestyrelse . . . (*Justitsministeren*: Eller Domstolene!). Javel, det kan komme for Domstolene, men det er ikke en Sag, man paa Forhaand kan sige er saa afgjort, som at to og to er fire. Men det er slet ikke den økonomiske Side, jeg ser paa, men paa selve Sagen, paa selve det, at Børnene tvinges til at forandre deres Navn og komme ind i en anden Familie, dem uvedkommende. Det er det, jeg har imod, og derfor vil jeg ganske sikkert aldrig stemme for en Lov af det Indhold som § 5; det er mig fuldstændig umuligt. Endvidere vilde jeg ikke gøre det af Hensyn til en saadan Dames Familie. Jeg vil nemlig ikke have, at et Navn, som tilhører en bestemt Familie, skal kunne føres over til en helt anden Familie gennem en Kvinde. Det finder jeg er urigtigt, og det vil jeg ogsaa modsætte mig, saa meget jeg formaar, og bede andre ærede Medlemmer gøre det samme. Hele denne Del af Forslaget har jo dog ikke noget med Forslagets øvrige Tendens at gøre. Hvad den vigtigere Del af Forslaget angaar, maa jeg tillade mig at bemærke, at naar den højtærede Minister og hans Ministerium virkelig vil tage Hensyn til Navneretligheder eller, om man vil, Navneinteresser, og mener, at der gennem den Bestemmelse, der er tagen i § 2 b sammenholdt med § 8 just er sagt, at der skal tages Hensyn til bestaaende Navneinteresser ved den Fortegnelses Udarbejdelse, som der under dette Nummer er Tale om, gad jeg nok vide, af hvad fornuftig Grund man ikke ogsaa vil tage Hensyn til saadanne Navneinteresser, naar der er Tale om at tage et Navn op efter en By, en Ø eller et andet Sted i Landet. Anerkender man, at de bestaaende

Navneinteresser ere kraftige nok til at gøre sig gældende paa det ene Punkt, hvorfor skulle de saa ikke ogsaa have den samme Kraft til at gøre sig gældende paa det andet og for Navneinteresse langt vigtigere Punkt, idet der er langt flere Navne, der paa den Maade ville kunne tages i Flok af hvem som helst. I det hele taget maa jeg sige, at det er meget muligt, at det høje Ministerium er meget for vidtgaende i Brugen af sin Myndighed, thi efter hvad den ærede Minister udtalte, skulde man tro, at man uden noget Hensyn til bestaaende Navneinteresser gav hvem som helst Bevilling til Forandring af Navn, naar Forandringen gik i Retning af at tage Navn efter en By, en Ø eller et hvilket som helst andet Sted her i Landet. Man skulde tro det, men jeg tror det ikke (Afbrudelse af *Justitsministeren*); thi jeg kan endelig nævne den ærede Minister et Eksempel paa det modsatte. Det blev mig lige i Øjeblikket meddelt, at en Mand, som hed Madsen eller Jensen, hvad det saa var, havde søgt om Bevilling til at kalde sig Glud, hvilket er Navnet paa en By i Jylland, men dette blev ham — og jeg mener med god Grund — nægtet, fordi der er gamle Familier, der bære det Navn; der kunde maaske anføres andre end dette enkelte Eksempel. Men i alt Fald supponeret, at den højtærede Minister har Ret i, at man i Ministeriet over en lav Sko giver Bevillinger, naar det blot gaar ud paa at optage en Bys Navn uden noget som helst Hensyn til, hvor vedkommende er fra, og uden noget som helst andet Hensyn end, at han hedder „-sen“ og vil have et andet Navn, og uden noget Hensyn til bestaaende Navneinteresser, saa forekommer det mig, at man gør Uret i Ministeriet; man benytter sin juridiske Ret paa en urigtig Maade. Naar man efter den højtærede Ministers egen Anskuelse skal tage Hensyn til Navneinteresser paa mange andre Punkter, hvorfor skal man saa ikke ogsaa gøre det paa dette, det aller vigtigste Punkt?

Justitsministeren (Goos): Svaret paa det sidste Spørgsmaal er det, at det altid lige fra 1828, fra den Gang altsaa, vi fik en Lovgivning paa dette Punkt, har været anerkendt, at med Hensyn til Stednavne er der ingen berettigede Interesser, som behøve at varetages. Der staar udtrykkeligt saaledes i de Bestemmelser, som nærmere udvikle Lovgivningen af 1828, og saaledes har Praksis været siden den Tid. Er denne Bestemmelse urimelig eller urigtig, maa man altsaa gaa 70—80 Aar tilbage med